

พระธรรมดาเนียล - บทที่สามสิบห้า

การเปิดเผยกรอบคำพยากรณ์: ความเข้าใจที่ยังลึกของวิลเลียม มิลเลอร์ และสามอำนาจแห่งความพินาศที่นำไปสู่อาร์มาเกตดอน

Jeff Pippenger
2023-12-30

ณ "เวลาแห่งอวสาน" ในปี ค.ศ. 1798 พระธรรมดาเนียล และโดยเฉพาะอย่างยิ่งนิมิตที่แสดงไว้โดยแม่น้ำอูไล ได้ถูกเปิดเผย นิมิตนั้นประกาศถึงการเริ่มต้นของการพิพากษาเพื่อการสอบสวนในวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844 ข้อพระคัมภีร์ซึ่งกลายเป็นรากฐานของความจริงนั้นคือ ดาเนียล บทที่ 8 ข้อ 14 วิลเลียม มิลเลอร์ ผู้สื่อสารซึ่งได้รับการทรงเลือกให้ตระหนักถึงการเปิดเผยของข่าวสารนี้ มิได้เข้าใจอย่างครบถ้วนถึงความจริงทั้งปวงที่เกี่ยวข้องกับนิมิตนั้น แต่เขาก็ได้ทำให้พระราชกิจซึ่งได้รับมอบหมายแก่เขาสำเร็จครบถ้วน

เมื่อมิลเลอร์เริ่มการศึกษาพระวจนะแห่งคำพยากรณ์ เขาก็ได้เข้าใจหลักเกณฑ์บางประการของการตีความคำพยากรณ์ซึ่งได้รับการระบุและสถาปนาไว้ภายในพระคัมภีร์ หลักเกณฑ์เหล่านั้นต่อมาได้รับการเข้ารหัสและเป็นที่รู้จักในนาม กฎการตีความของวิลเลียม มิลเลอร์ หลักเกณฑ์เหล่านั้นได้รับการรับรองโดยการตกลงใจ และถูกระบุว่าเป็นกฎที่จะถูกใช้โดยบรรดาผู้ที่ประกาศการเริ่มต้นของการพิพากษาเชิงบริหาร ณ กฎหมายวันอาทิตย์ มิลเลอร์เป็นพยานว่าเขาเริ่มศึกษาพระคัมภีร์จากตอนต้นของพระคัมภีร์ และค่อย ๆ ดำเนินต่อไปข้างหน้าเฉพาะเมื่อเขาเข้าใจสิ่งที่เขากำลังพิจารณาอยู่ในขณะนั้น จากแนวทางนี้จึงเห็นได้โดยง่ายว่า เหตุใดคำพยากรณ์เรื่องเวลาด้วยเรื่องแรกที่มิลเลอร์มองเห็น ซึ่งมีความเกี่ยวข้องกับข่าวสารที่เขาจะระบุว่าได้สำเร็จแล้วในปี 1844 จึงเป็นเรื่อง "เจ็ดเวลา" แห่งเลวีนิติ บทที่ยี่สิบหก

พระวิญญาณแห่งการดลใจบอกแก่เราว่า ทูตสวรรค์กาเบรียล พร้อมด้วยทูตสวรรค์บริสุทธิ์องค์อื่น ๆ ได้ทรงนำความคิดของมิลเลอร์ เช่นเดียวกับที่กาเบรียลได้ทรงนำความคิดของดาเนียล ยอห์นผู้ได้รับการสำแดง และบรรดาผู้เผยพระวจนะทั้งสิ้นในพระคัมภีร์ เพราะหากาเบรียลได้รับมอบหมายงานซึ่งขาดานได้สูญเสียสิทธิ์นั้นไป งานของกาเบรียลนั้นถูกแสดงไว้ในชื่อแรกของขาดานคือ ลูซิเฟอร์ ซึ่งมีความหมายว่า "ผู้ถือแสงสว่าง" กาเบรียลได้นำความสว่างแห่งคำพยากรณ์มาสู่มิลเลอร์ และด้วยการเชื่อฟังต่อความสว่างนั้น เขาจึงได้ประกาศข่าวสารที่แจ้งการเปิดฉากของการพิพากษาไต่สวนในวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844.

การมองย้อนกลับไปเปิดโอกาสให้ผู้ที่ปรารถนาจะเข้าใจงานของวิลเลียม มิลเลอร์ ตระหนักได้ว่า เขาได้รับความเข้าใจบางประการเกี่ยวกับพระวจนะแห่งคำพยากรณ์ ซึ่งกลายเป็นกุญแจสำคัญสำหรับงานของเขาในการรวบรวมข่าวสารเรื่องการพิพากษาที่กำลังใกล้เข้ามา หนึ่งในกุญแจเหล่านั้นคือการที่เขาตระหนักว่า ในการประยุกต์ใช้เชิงพยากรณ์นั้น หนึ่งวันหมายถึงแทนหนึ่งปี อีกประการหนึ่งคือโครงสร้างเชิงพยากรณ์ที่เขาใช้ในการจัดวางและทำให้แนวคำพยากรณ์ต่าง ๆ ที่เขาค้นพบสอดคล้องกัน โครงสร้างนั้นตั้งอยู่บนมหาอำนาจขาดานสองประการที่นำความรุกรานมาสู่ประชากรของพระเจ้าและสถานนมัสการของพระองค์ การค้นพบทั้งสิ้นของมิลเลอร์ถูกวางลงบนโครงสร้างเชิงพยากรณ์ซึ่งเป็นตัวแทนของประวัติศาสตร์แห่งลัทธินอกศาสนา ตามมาด้วยลัทธิสันตะปาปา ซึ่งเหยียบย่ำทั้งสถานนมัสการของพระเจ้าและประชากรของพระองค์อย่างต่อเนื่องสืบมา ตั้งแต่สมัยอิสราเอลโบราณ จนถึงการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์

โครงสร้างเชิงพยากรณ์นั้นทำให้เขาสามารถระบุความจริงทุกประการที่จำเป็นได้อย่างถูกต้อง เพื่อสถาปนารวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844 ว่าเป็นการเริ่มต้นของการพิพากษา แต่ความจริงนั้นมีขอบเขตจำกัด เพราะเขาไม่อาจมองเห็นอำนาจผู้ชมhengลำดับที่สามซึ่งติดตามหลังลัทธินอกศาสนาและอำนาจสันตะปาปาในประวัติศาสตร์เชิงพยากรณ์ เขาไม่จำเป็นต้องมองเห็นความจริงนั้น เพราะงานของเขาคือการประกาศวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844 และความสว่างเกี่ยวกับอำนาจผู้ชมhengลำดับที่สามจะถูกเปิดผนึกหลังจากวันดังกล่าว.

ในการเชื่อมโยงการจัดวางความเข้าใจเชิงพยากรณ์ของเขาไว้บนโครงสร้างแห่งอำนาจสองประการที่ก่อความรกร้าง คือ กรุงโรมนอกศาสนา ตามมาด้วยกรุงโรมของสันตะปาปา เขาเข้าใจว่าคำที่แปลว่า "เครื่องบูชาประจำวัน" ในพระธรรมดาเนียล เป็นสัญลักษณ์ของลัทธินอกศาสนา และหรือกรุงโรมนอกศาสนา คำว่า "tamid" ที่แปลว่า "เครื่องบูชาประจำวัน" ดาเนียลใช้ห้าครั้ง และใช้ควบคู่กับสัญลักษณ์ที่มีเลอร์เข้าใจอย่างถูกต้องเสมอว่าเป็นตัวแทนของสันตะปาปา สัญลักษณ์ของสันตะปาปาที่ปรากฏอยู่เสมอร่วมกับ "เครื่องบูชาประจำวัน" นั้น ถูกแทนด้วยสัญลักษณ์สองอย่าง ไม่ว่าจะแบบใด สัญลักษณ์ทั้งสองของอำนาจสันตะปาปาต่างก็ชิงบงถึงสันตะปาปาเหมือนกัน กระนั้นก็ดี เมื่อดาเนียลใช้คำว่า "tamid" ซึ่งแปลว่า "เครื่องบูชาประจำวัน" คำนั้นก็ถูกใช้ร่วมกับและก่อนหน้าสัญลักษณ์ของสันตะปาปาเสมอ ความเข้าใจของมีเลอร์เกี่ยวกับ "เครื่องบูชาประจำวัน" ในพระธรรมดาเนียล ได้กลายเป็นรากฐานของโครงสร้างที่เขามองเห็น ซึ่งตั้งอยู่บนอำนาจสองประการที่ก่อความรกร้าง คือ ลัทธินอกศาสนาตามมาด้วยลัทธิสันตะปาปา การที่มีเลอร์ระบุว่า "เครื่องบูชาประจำวัน" ในพระธรรมดาเนียลหมายถึงลัทธินอกศาสนา ถูกกำหนดไว้แล้วว่าจะกลายเป็นข้อโต้แย้งครั้งใหญ่ภายในแอดเวนติสม์ โดยเริ่มขึ้นในคนรุ่นที่สองของแอดเวนติสม์ ซึ่งเริ่มต้นในปี 1888.

ความจริงเชิงพยากรณ์ประการแรกที่มีเลอร์ค้นพบซึ่งเป็นองค์ประกอบหนึ่งของความเข้าใจเกี่ยวกับวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844 คือ "เจ็ดกาลเวลา" แห่งเลวินิตี บทที่ยีสิบหก และเป็นความจริงข้อแรกในบรรดาความจริงที่มีเลอร์ได้สถาปนาขึ้นซึ่งถูกปฏิเสธในปี ค.ศ. 1863 การปฏิเสธนั้นได้เริ่มต้นชนรุ่นแรกของฮาดเวนติสม์ เมื่อพวกเขาเริ่มเร่ร่อนอยู่ในถิ่นทุรกันดารแห่งเลาดีเซีย ชนรุ่นที่สองเริ่มขึ้น ณ การประชุมสมัชชาใหญ่ที่มินเนอาโปลิสในปี ค.ศ. 1888 และภายหลังการกบฏที่เกิดขึ้น ณ ที่นั้น งานของชาตानในการปฏิเสธการที่มีเลอร์ระบุว่า "เครื่องบูชาเนื่องนิตย์" คือศาสนานอกรีต ก็ได้เริ่มขึ้นในปี ค.ศ. 1901 ความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับ "เครื่องบูชาเนื่องนิตย์" มิได้ถูกละทิ้งอย่างสิ้นเชิงจนกระทั่งภายหลังการถึงแก่มรณกรรมของสตรีผู้เผยพระวจนะ ผู้ซึ่งได้ระบุว่าทัศนคติซึ่งถูกส่งเสริมขึ้นเพื่อต่อต้านทัศนคติอันถูกต้องของมีเลอร์เกี่ยวกับ "เครื่องบูชาเนื่องนิตย์" นั้น ได้ถูกนำมาโดย "นุตสวรรค์ที่ถูกขับออกจากสวรรค์" การปฏิเสธอย่างเต็มรูปแบบได้เกิดขึ้นในชนรุ่นที่สามราวปี ค.ศ. 1931 ชนรุ่นที่สามได้เริ่มต้นขึ้นพร้อมกับการตีพิมพ์หนังสือของ W. W. Prescott เรื่อง The Doctrine of Christ ไม่นานภายหลังการประชุมพระคัมภีร์ปี 1919 ในปี ค.ศ. 1919 ชนรุ่นที่สามได้เริ่มขึ้นและดำเนินต่อไปจนถึงการตีพิมพ์หนังสือ Questions on Doctrine ในปี ค.ศ. 1957

ภายหลังจากที่งานของมีเลอร์ได้รับการสถาปนาและทำให้กระจ่างบนตารางทั้งสองของฮาบากุก (แผนภูมิผู้บุกเบิก ค.ศ. 1843 และ 1850) แล้ว องค์พระผู้เป็นเจ้าจึงทรงเริ่มเปิดเผยความจริงว่า ยังมีอำนาจอีกประการหนึ่ง คืออำนาจที่สามแห่งการทำให้รกร้าง ซึ่งจะติดตามลัทธินอกศาสนาและลัทธิสันตะปาปามา และจะชมhengประชากรของพระเจ้าด้วย

"โดยผ่านลัทธินอกศาสนา และต่อมาผ่านทางสันตะปาปา
ชาตानได้ใช้อำนาจของตนเป็นเวลาหลายศตวรรษ

ในความพยายามที่จะลบล้างพยานผู้ซื่อสัตย์ของพระเจ้าออกไปจากแผ่นดินโลก พวกนอกศาสนาและพวกยิวตีสันตะปาปาต่างถูกขับเค็ลื่อนด้วยวิญญาณแห่งพญานาคเดียวกัน ความแตกต่างมีเพียงว่า สันตะปาปา ซึ่งสร้างอ้างว่ารับใช้พระเจ้า กลับเป็นศัตรูที่อันตรายและโหดร้ายยิ่งกว่า โดยผ่านเครื่องมือของโรมันนิยม ซาตานได้จับโลกไว้เป็นเชลย คริสตจักรของพระเจ้าที่อ้างตนว่าเป็นของพระองค์ถูกกวาดเข้าไปอยู่ในแถวของความลวงนี้ และเป็นเวลากว่าหนึ่งพันปีที่ประชากรของพระเจ้าต้องทนทุกข์ภายใต้พระพิโรธของพญานาค และเมื่อสันตะปาปา ซึ่งถูกปลดเปลื้องกำลังของตนไปแล้ว ถูกบังคับให้ยุติการข่มเหง ยอห์นก็ได้เห็นอำนาจใหม่หนึ่งผงาดขึ้นมา เพื่อสะท้อนเสียงของพญานาค และสืบต่อกิจการอันโหดร้ายและหมิ่นประมาทพระเจ้าอย่างเดียวกันนั้น อำนาจนี้ ซึ่งเป็นอำนาจสุดท้ายที่จะทำสงครามกับคริสตจักรและธรรมนูญชีวิตของพระเจ้า ได้รับการเป็นสัญลักษณ์โดยสัตว์ร้ายตัวหนึ่งที่มีเขาเหมือนลูกแกะ สัตว์ร้ายทั้งหลายที่มาก่อนหน้านั้นได้ขึ้นมาจากทะเล แต่สัตว์ร้ายนี้ขึ้นมาจากแผ่นดิน เป็นภาพแทนการเกิดขึ้นอย่างสงบของชนชาติซึ่งถูกทำให้เป็นสัญลักษณ์นั้น 'เขาสองเขาเหมือนลูกแกะ' เป็นภาพแทนลักษณะของรัฐบาลสหรัฐอเมริกาได้อย่างเหมาะสม ดังที่แสดงออกในหลักการพื้นฐานสองประการของประเทศ คือ ระบอบสาธารณรัฐและโปรเตสแตนต์ หลักการเหล่านี้คือเคล็ดลับแห่งอำนาจและความเจริญรุ่งเรืองของเราในฐานะชนชาติ ผู้ที่พบที่ลี้ภัยเป็นคนแรรกบนชายฝั่งอเมริกาซินซมยีนดีที่ตนได้มาถึงดินแดนซึ่งปลอดภัยจากข้ออ้างอันหยิ่งผยองของระบอบสันตะปาปาและการกดขี่ของการปกครองโดยกษัตริย์ พวกเขาตั้งใจจะสถาปนารัฐบาลขึ้นบนรากฐานอันกว้างขวางของเสรีภาพทั้งฝ่ายบ้านเมืองและฝ่ายศาสนา" Signs of the Times, November 1, 1899.

มิลเลอร์ไม่อาจมองเห็นอำนาจผู้ข่มเหงประการที่สามได้ และด้วยเหตุนี้ โครงสร้างของเขาจึงยังไม่สมบูรณ์ แม้ว่า จะเหมาะสมอย่างครบถ้วนสำหรับการทำให้พันธกิจของเขาสำเร็จก็ตาม ซิสเตอร์ไวท์ระบุว่ามิลเลอร์เป็นผู้สื่อสารที่พระเจ้าทรงเลือกสรร ว่าในงานของเขา เขาเป็นแบบแห่งเอลียาห์และยอห์นผู้ให้บัพติศมา และในการทรงเรียกเข้าสู่งานของเขา เขาเป็นแบบแห่งเอลีชา และในการตายของเขา เขาเป็นแบบแห่งโมเสส มีเพียงไม่กี่คนในประวัติศาสตร์อันศักดิ์สิทธิ์ที่ได้ก่อให้เกิดคำอธิบายซึ่งระบุว่าทูตสวรรค์กำลังรออยู่ข้างหลุมศพเพื่อชุบเขาให้เป็นขึ้นจากตาย แต่คำอธิบายนั้นคือคำอธิบายเกี่ยวกับมิลเลอร์ ข้อเท็จจริงที่ว่างานของเขาถูกจำกัดโดยประวัติศาสตร์ที่เขาถูกยกขึ้นมาในนั้น มิใช่ถ้อยแถลงที่เป็นการลดคุณค่าของมิลเลอร์ หากเป็นเพียงสิ่งจำเป็นที่ต้องยอมรับ หากงานของเขาจะได้รับการพิจารณาในแสงสว่างอันแท้จริงแห่งพระวาทะแห่งคำพยากรณ์ของพระเจ้า

มิลเลอร์ได้รับการทรงนำโดยทูตสวรรค์อย่างเฉพาะเจาะจง ซึ่งทำให้เขาสามารถจัดวางกรอบแห่งคำพยากรณ์ที่ตั้งอยู่บนอำนาจแห่งการกระทำให้รกร้างว่างเปล่าสองประการ คือ ลัทธินอกศาสนา ตามมาด้วยอำนาจสันตะปาปา ด้วยเหตุนี้ คำพยากรณ์ต่าง ๆ ที่ชี้ถึงประวัติศาสตร์ซึ่งเกินเลยไปกว่าความรกร้างว่างเปล่าที่เกิดขึ้นโดยอำนาจทั้งสองนั้น จึงถูกมิลเลอร์เข้าใจผิดไป อย่างไรก็ดี ความเข้าใจผิดเหล่านั้นมิได้ถูกนำไปปรากฏไว้บนแผ่นศักดิ์สิทธิ์ทั้งสองของฮาบากุก ที่ซึ่งรากฐานต่าง ๆ ซึ่งได้ถูกสถาปนาขึ้นโดยผ่านงานของมิลเลอร์ ได้รับการแสดงไว้ในลักษณะเป็นภาพ ด้วยเหตุนี้เอง การตัดสินใจจึงสามารถบันทึกไว้เกี่ยวกับแผนภูมิปี 1843 ว่า แผนภูมินั้นได้รับการทรงนำโดยพระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า

พระเจ้าทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้าว่า แผนภูมิปี 1843 นั้นได้รับการชี้แนะโดยพระหัตถ์ของพระองค์ และไม่ควรมีส่วนใดของมันถูกเปลี่ยนแปลงเลย; ว่าตัวเลขต่าง ๆ เป็นไปตามที่พระองค์ทรงประสงค์

และพระหัตถ์ของพระองค์ทรงปกคลุมอยู่เหนือความผิดพลาดประการหนึ่งในตัวเลขบางตัว และทรงซ่อนไว้เพื่อมิให้ผู้ใดสามารถมองเห็นได้ จนกว่าพระหัตถ์ของพระองค์จะถูกยกออกไป.

“แล้วข้าพเจ้าเห็นเกี่ยวกับ ‘รายวัน’ ว่า คำว่า ‘เครื่องบูชา’ นั้นเป็นคำที่ปัญญาของมนุษย์ใส่เพิ่มเติมเข้าไป และไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของตัวบท; และองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ประทานความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับเรื่องนี้แก่ผู้ที่ได้ประกาศเสียงร้องเรื่องโมฆยามแห่งการพิพากษา เมื่อยังมีความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันอยู่ ก่อนปี 1844 เกือบทุกคนก็เป็นหนึ่งเดียวกันในความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับ ‘รายวัน’; แต่ตั้งแต่ปี 1844 เป็นต้นมา ท่ามกลางความสับสน ก็ได้มีการยึดถือทฤษฎีอื่น ๆ และความมืดกับความสับสนก็ได้ติดตามมา” Review and Herald, November 1, 1850.

ความจริงทั้งหลายที่มีลเลอร์ได้รวบรวมขึ้นตามการทรงชี้นำของทูตสวรรค์นั้น ได้รับการทรงนำโดยองค์พระผู้เป็นเจ้า และภายใต้การรับรองแผนภูมิปี 1843 การดลใจได้รวมถึงความเข้าใจของมิลเลอร์ด้วยว่า “สิ่งที่ต่อเนื่องเนื่องกัน” นั้นหมายถึงลัทธินอกศาสนา ซึ่งเป็นความเข้าใจที่ถูกต้อง คำภาษาฮีบรูว่า “tamid” ซึ่งแปลว่า “สิ่งที่ต่อเนื่องเนื่องกัน” ปრაกฏห้าครั้งในพระธรรมดาเนียล และทุกครั้งล้วนหมายถึงความสัมพันธ์ระหว่างอำนาจทั้งสองที่ก่อให้เกิดความรกร้างว่างเปล่า คือ ลัทธินอกศาสนา และต่อมาคืออำนาจสันตะปาปา

ความเข้าใจของมิลเลอร์เกี่ยวกับ “เครื่องบูชาประจำวัน” ว่าเป็นสัญลักษณ์ของลัทธินอกศาสนา มีความจำเป็นอย่างยิ่งโดยเด็ดขาดภายในกรอบคำพยากรณ์ที่เขาใช้ เพราะความสัมพันธ์ตามลำดับที่ลัทธินอกศาสนาถูกตามมาด้วยอำนาจสันตะปาปา ได้กลายเป็นจุดอ้างอิงของเขาในการจัดวางคำพยากรณ์ทั้งปวงที่เขาถูกนำไปเข้าใจ

ถน “วาระอวสาน” ในปี 1798 พระธรรมดาเนียลถูกเปิดผนึก และข้อพระคัมภีร์หลักซึ่งเป็นสิ่งที่ซิสเตอร์ไวท์ระบุว่า “เสากลาง” และ “รากฐาน” ของขบวนการแอดเวนตี ก์คือ ดาเนียล บทที่ 8 ข้อ 14

“พระคัมภีร์ข้อที่เป็นทั้งรากฐานและเสาหลักสำคัญของความเชื่อเรื่องการเสด็จมาของพระคริสต์ยิ่งกว่าข้ออื่นใด คือข้อประกาศที่ว่า ‘ถึงสองพันสามร้อยวัน แล้วสถานนมัสการจะได้รับการชำระ’ [Daniel 8:14.]” The Great Controversy, 409.

ข้อสิบสี่เป็นคำตอบของข้อสิบสาม และคำตอบนั้นยอมรับความหมายหากปราศจากบริบทของคำถามนั้น

แล้วข้าพเจ้าได้ยินผู้บริสุทธิ์องค์หนึ่งกำลังพูดอยู่ และผู้บริสุทธิ์อีกองค์หนึ่งกล่าวแก่ผู้บริสุทธิ์องค์นั้นที่กำลังพูดอยู่ว่า นิमितเรื่องเครื่องเผาบูชาประจำวัน และเรื่องการลวงละเมิดอันก่อให้เกิดความรกร้างเปล่า นั้น ซึ่งมอบทั้งสถานนมัสการและพลโยธาให้ถูกเหยียบย่ำ จะอยู่นานเท่าใด? และท่านกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า จนถึงสองพันสามร้อยวัน แล้วสถานนมัสการนั้นจะได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ ดาเนียล 8:13, 14

ข้อพระคัมภีร์ทั้งสองข้อนี้เป็นสัญลักษณ์แห่งการเพิ่มพูนความรู้ซึ่งเกิดขึ้นเมื่อหนังสือดาเนียลถูกเปิดผนึก ถน “วาระสุดท้าย” ในปี 1798 ข้อสิบสามระบุอำนาจทั้งสองที่ก่อให้เกิดความรกร้าง ซึ่งมิลเลอร์ใช้เป็นพื้นฐานในการสร้างแบบจำลองเชิงพยากรณ์ของเขา มิลเลอร์ระบุว่า “การถวายเนื่องกัน” ในข้อสิบสามคือศาสนานอกกรีต และ “การละเมิดที่ก่อให้เกิดความรกร้าง” คืออำนาจสันตะปาปา เป็นสิ่งสำคัญที่จะต้องตระหนักว่า แบบจำลองเชิงพยากรณ์ซึ่งทูตสวรรค์ได้นำมิลเลอร์ให้มองเห็นนั้น ถูกระบุไว้ในข้อพระคัมภีร์สองข้อที่เป็นตัวแทนของการเพิ่มพูนความรู้ซึ่งมาถึงในประวัติศาสตร์ในปี 1798 กระนั้น

มิลเลอร์มิได้รับให้มองเห็นอำนาจถัดไปที่จะก้าวขึ้นมาบนเวทีแห่งคำพยากรณ์และข่มเหงประชากรของพระเจ้า.

“ข้าพเจ้าเห็นว่าสัตว์ร้ายที่มีสองเขานั้นมีปากของมังกร และอำนาจของมันอยู่ที่ศีรษะของมัน และว่ากฤษฎีกาจะออกมาจากปากของมัน แล้วข้าพเจ้าเห็นมารดาแห่งหญิงแพศยาทั้งหลาย; ว่ามารดานั้นมิใช่บรรดาธิดา หากแต่แยกต่างหากและมีลักษณะจำเพาะแตกต่างจากพวกนาง นางได้มีวันเวลาของนางแล้ว และมันก็ผ่านพ้นไปแล้ว และธิดาทั้งหลายของนาง คือนิกายโปรเตสแตนต์ต่าง ๆ เป็นลำดับถัดมาที่ขึ้นสู่เวทีและแสดงออกซึ่งจิตใจอย่างเดียวกันกับที่มารดาได้มี เมื่อมารดานั้นข่มเหงธรรมิกชนทั้งหลาย ข้าพเจ้าเห็นว่าเมื่อมารดากำลังเสื่อมถอยลงในอำนาจ ธิดาทั้งหลายก็กำลังเติบโตขึ้น และในไม่ช้าพวกนางจะใช้อำนาจซึ่งครั้งหนึ่งมารดาเคยใช้อยู่นั้น”
Spalding and Magan, 1.

การที่มิลเลอร์ไม่อาจมองเห็นอำนาจที่สามได้ บังคับให้เขาต้องสรุปข้อสรุปที่ผิดอย่างชัดเจน มิลเลอร์ระบุว่าสัตว์ร้ายจากทะเลในวิวรณ์บทที่สิบสามคือโรมนอภศาสนา และสัตว์ร้ายจากแผ่นดินคือโรมสันตะปาปา การประยุกต์ใช้วิวรณ์บทที่สิบเจ็ดของเขาก็มีข้อบกพร่องเช่นกัน อันเนื่องมาจากการที่เขาไม่อาจมองเห็นประวัติศาสตร์เชิงพยากรณ์ซึ่งทอดยาวเลยไปไกลกว่าอำนาจแห่งการทำ ให้รุกรานครั้งที่สองคือระบบสันตะปาปา ด้วยเหตุนี้ เมื่อมิลเลอร์ระบุอำนาจโรมันในคำพยากรณ์ของดาเนียล เขาจึงถือว่าอำนาจเหล่านั้นเป็นอำนาจเดียวที่ปรากฏมาในสองระยะ นั้นเป็นและยังคงเป็นการประยุกต์ใช้อย่างถูกต้อง แต่ก็ทำให้เขาไม่อาจเข้าใจอาณาจักรต่าง ๆ ในคำพยากรณ์ของพระคัมภีร์ว่าเป็นสิ่งใด ๆ ที่เลยพ้นไปจากอาณาจักรที่สี่ซึ่งเป็นสัญลักษณ์แทนโดยโรม เขามองเห็นและระบุว่าอาณาจักรที่สี่คือโรมนั้นมีสองระยะ คือมีตัวแทนเป็นโรมนอภศาสนาและโรมสันตะปาปา แต่ไม่อาจมองเห็นได้ว่าโรมสันตะปาปานั้นเป็นอาณาจักรที่ห้าด้วยเช่นกัน ซึ่งจะต้องมีอาณาจักรที่หกติดตามมาในภายหลัง

ในพระธรรมดาเนียลบทที่สอง พวกเขาไม่อาจมองเห็นได้น่าองคประกอบของอาณาจักรที่ห้าแห่งคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์มารวมเข้ากับอาณาจักรที่สี่ในระดับพื้นฐาน การประยุกต์ใช้ของพวกเขาจำเป็นต้อง แต่ยังไม่ครบถ้วน เพราะการอ้างอิงครั้งแรกถึงอาณาจักรต่าง ๆ ในคำพยากรณ์ของพระคัมภีร์จะต้องสอดคล้องกับการอ้างอิงครั้งสุดท้ายถึงอาณาจักรต่าง ๆ ในคำพยากรณ์ของพระคัมภีร์ เนื่องจากพระเยซูในฐานะอัลฟาและโอเมกา ทรงยกตอนจบให้สอดคล้องกับตอนต้นอยู่เสมอ การไม่สามารถมองเห็นความแตกต่างของอาณาจักรสองอาณาจักรที่สิบเนื่องต่อกัน ทำให้มิลเลอร์ไม่อาจตระหนักได้ว่า พระธรรมวิวรณ์บทที่สิบสองกำลังชี้ถึงลัทธินอภศาสนา (พญานาค) และสัตว์ร้ายจากทะเลในพระธรรมวิวรณ์บทที่สิบสามว่าเป็นลัทธิสันตะปาปา (สัตว์ร้าย) และสัตว์ร้ายจากแผ่นดินในพระธรรมวิวรณ์บทที่สิบสามว่าเป็นโปรเตสแตนต์ที่ละทิ้งความเชื่อ (ผู้พยากรณ์เท็จ)

มิลเลอร์ไม่สามารถมองเห็นมังกร สัตว์ร้าย และผู้พยากรณ์เท็จว่าเป็นอาณาจักรสามอาณาจักรที่สิบเนื่องกันในวิวรณ์บทที่สิบสองและสิบสามได้ และดังนั้นโดยตรรกะแห่งคำพยากรณ์ของเขาเอง เขาจึงจำต้องสันนิษฐานว่าทั้งสองบทนั้นมีไขภาพที่ต่อเนื่องกันของอำนาจทั้งสามซึ่งนำโลกไปสู่อาร์มาเกดดอน แสงสว่างที่มิลเลอร์ได้รับนั้นเป็นแสงสว่างอันสมบูรณ์สำหรับชนรุ่นของเขา และชนรุ่นของเขาก็ถูกทดสอบโดยแสงสว่างนั้น.

ความสว่างเกี่ยวกับอำนาจทั้งสามที่นำมาซึ่งความรกรุงรังเปล่า (พญานาค สัตว์ร้าย และผู้พยากรณ์เท็จ) ได้ถูกประทอนแก่ Future for America ณ “เวลาสิ้นปลาย” ในปี 1989 พระธรรมตอนหนึ่งในดาเนียลซึ่งถูกเปิดเผยเมื่อสหภาพโซเวียตล่มสลาย อันเป็นการสำเร็จตามดาเนียล

บทที่สิบเอ็ด ข้อที่สิบสิบนั้น คือความสว่างของทูตสวรรค์องค์ที่สาม ขณะที่มิลเลอร์ได้รับความสว่างของทูตสวรรค์องค์ที่หนึ่ง ส่วนหกข้อสุดท้ายของดาเนียล บทที่สิบเอ็ด ได้ถูกมองว่าเป็นรากฐานและเสากลางของขบวนการ Future for America และข้อที่สิบของดาเนียล บทที่สิบเอ็ด ก็สรุปความสว่างนั้น เช่นเดียวกับที่ข้อสิบสามและข้อสิบสี่ของดาเนียล บทที่แปด ได้สรุปความสว่างซึ่งถูกเปิดผนึกในขบวนการมิลเลอร์ไรต์.

และในเวลาแห่งวาระสุดท้าย กษัตริย์แห่งทิศใต้จะเข้าปะทะเขา และกษัตริย์แห่งทิศเหนือจะยกมาสู่เขาดุจลมหมุน พร้อมด้วยรถรบ พลม้า และเรือเป็นอันมาก และเขาจะเข้ามาในบรรดาประเทศทั้งหลาย และจะท่วมทับและผ่านไป ดาเนียล 11:40

ข้อพระคัมภีร์ข้อนี้ระบุถึงสงครามหนึ่งซึ่งเริ่มขึ้น ณ "เวลาสุดท้าย" ในปี 1798 ระหว่างกษัตริย์ฝายใต้กับกษัตริย์ฝายเหนือ กษัตริย์ฝายใต้เป็นสัญลักษณ์แทนประเทศฝรั่งเศสผู้ไม่เชื่อในพระเจ้า ซึ่งได้ทำให้สันตะสำนักได้รับบาดเจ็บถึงตายในปีนั้นเอง ส่วนสันตะสำนักนั้น ในที่นี้ถูกแสดงไว้ในฐานะกษัตริย์ฝายเหนือ ฝรั่งเศสในเชิงคำพยากรณ์เมื่อปี 1798 เป็นหนึ่งในสิบส่วนของอาณาจักรทั้งสิบในดาเนียลบทที่เจ็ด อาณาจักรทั้งสิบเหล่านั้นเป็นตัวแทนของโรมนอภศาสนาคริสต์ และโรมนอภศาสนาคริสต์เป็นตัวแทนของพญานาค สันตะสำนัก (กษัตริย์ฝายเหนือ) เป็นตัวแทนของสัตว์ร้าย ข้อพระคัมภีร์ข้อนี้ชี้ว่ากษัตริย์ฝายเหนือ (สันตะสำนัก) ผู้ซึ่งได้รับบาดเจ็บถึงตายตั้งแต่ตอนต้นของข้อพระคัมภีร์ ในที่สุดจะตอบโต้กษัตริย์ฝายใต้ (กษัตริย์แห่งลัทธิเทวนิยม) เมื่อสันตะสำนักได้ตอบโต้จริงนั้น กษัตริย์แห่งลัทธิเทวนิยมได้ย้ายจากประเทศฝรั่งเศสไปสู่สหภาพโซเวียตแล้ว ฝรั่งเศสเป็นเพียงชาติเดียว แต่เมื่อสันตะสำนักตอบโต้กษัตริย์ฝายใต้ในข้อพระคัมภีร์นั้น กษัตริย์ฝายใต้ก็กลับถูกระบุว่าเป็น "ประเทศต่าง ๆ" เช่นเดียวกับอดีตสหภาพโซเวียต.

เมื่อกษัตริย์ฝายเหนือ (สันตะปาปา) ได้โต้ตอบกลับ เขาได้นำมาซึ่ง "รถรบ" "พลม้า" และ "เรือเป็นอันมาก" รถรบและพลม้าเป็นสัญลักษณ์แห่งกำลังทางทหาร และเรือเป็นสัญลักษณ์แห่งกำลังทางเศรษฐกิจ อำนาจที่ได้ก่อตั้งพันธมิตรอันไม่บริสุทธิ์กับสันตะปาปาเพื่อมุ่งโค่นล้มสหภาพโซเวียตก็คือสหรัฐอเมริกา และกำลังสองประการของสหรัฐอเมริกาในวิวัฒนาการ บทที่สิบสาม ได้รับการระบุว่ามีความสามารถของมันในการ บังคับโลกให้รับเครื่องหมายแห่งอำนาจของสันตะปาปาโดยอาศัยกำลังอาวุธและเศรษฐกิจ มนุษย์จะถูกห้ามมิให้ซื้อหรือขายหากปราศจากเครื่องหมายนั้น และยิ่งไปกว่านั้น หากปราศจากเครื่องหมาย มนุษย์จะถูกประหารชีวิต

ข้อที่สิบสิบระบุอย่างชัดเจนโดยตรงถึงพญามาร (กษัตริย์ฝายใต้) สัตว์ร้าย (สันตะปาปา) และผู้เผยพระวจนะเท็จ (สหรัฐอเมริกา) ข้อพระคัมภีร์หลักสำหรับ "วาระสุดท้าย" ในปี 1989 ระบุอำนาจแห่งความรกร้างทำลายทั้งสามที่นำโลกไปสู่อารามาเกิดตอน เช่นเดียวกับที่ข้อพระคัมภีร์หลักของขบวนการมิลเลอร์ไรต์ได้ระบุอำนาจแห่งความรกร้างทำลายสองประการ คือ ศาสนานอกคริสต ตามด้วยอำนาจสันตะปาปา

ข้อนี้เริ่มต้นด้วยการสู้รบระหว่างกษัตริย์ฝายใต้กับกษัตริย์ฝายเหนือ ในตอนต้นของข้อนี้ (1798) กษัตริย์ฝายใต้มีชัย แต่ภายในข้อนี้ กษัตริย์ฝายเหนือได้ตอบโต้และมีชัยเหนือกษัตริย์ฝายใต้ ตอนต้นของข้อนี้เป็นเครื่องหมายแห่งการสู้รบระหว่างกษัตริย์ฝายเหนือกับกษัตริย์ฝายใต้ และในตอนจบของสารที่บรรจุอยู่ในข้อนี้ ก็ได้พรรณนาการสู้รบเดียวกันระหว่างกษัตริย์ฝายเหนือและฝายใต้ แต่ด้วยผลลัพธ์ตรงกันข้าม ตอนต้นได้กำหนด "วาระแห่งที่สูญหายไป" ในปี 1798

และการสู้รบในตอนจบเป็นเครื่องหมายแห่ง “วาระแห่งที่สุดปลาย” ในปี 1989 ข้อนี้มีลายมือชื่อ Alpha และ Omega อยู่ในคำพยานที่เขียนไว้ คือ เบื้องต้นและเบื้องปลาย

ประวัติศาสตร์ที่แท้จริงของข้อนี้ดำเนินต่อไปภายหลังการล่มสลายของสหภาพโซเวียตในปี 1989 จนถึงกฎหมายวันอาทิตย์ของข้อสี่สิบเอ็ด ณ กฎหมายวันอาทิตย์นั้น สหภาพสามประการแห่งบาบิโลนยุคใหม่ได้ถูกทำให้เกิดขึ้นผ่านลำดับเหตุการณ์อันรวดเร็ว ดังนั้น ข้อสี่สิบจึงเริ่มต้นขึ้นเมื่อบาดแผลถึงตายถูกกระทำในปี 1798 และหญิงแพศยาแห่งเมืองไทรเอกูลิมเลื่อนประวัติศาสตร์ที่ข้อนี้เป็นตัวแทนสิ้นสุดลงอย่างสมบูรณ์ที่กฎหมายวันอาทิตย์ของข้อสี่สิบเอ็ด ซึ่งเป็นที่ซึ่งบาดแผลถึงตายได้รับการรักษาให้หาย และหญิงแพศยาแห่งเมืองไทรเอกูลิมถึงอีกครั้ง ลายเซ็นของจุดเริ่มต้นและจุดสิ้นสุดนั้นถูกบันทึกไว้ไม่เพียงในข้อความที่พบในข้อนี้เท่านั้น แต่ยังปรากฏอยู่บนประวัติศาสตร์ทั้งหมดที่ข้อนี้เป็นตัวแทนด้วย ข้อนี้ระบุนโยบายการณซึ่งมิได้ตั้งอยู่บนเพียงลัทธินอกศาสนา (พญานาค) และลัทธิสันตะปาปา (สัตว์ร้าย) เท่านั้น แต่ยังระบุโครงสร้างของอำนาจสามประการที่ก่อความรุกราน ซึ่งนำโลกไปสู่อาร์มาเก็ดดอน.

กรอบคำพยากรณ์ของมิลเลอร์ได้ประกาศการมาถึงของการพิพากษาเชิงสืบสวนของพระเจ้า และกรอบคำพยากรณ์ของ Future for America ได้ประกาศการมาถึงของการพิพากษาเชิงบริหารของพระเจ้า ณ “วาระแห่งที่สุดปลาย” ในปี 1989 กระบวนการทดสอบและชำระให้บริสุทธิ์สามขั้นตอนได้เริ่มต้นขึ้น เมื่อข้อพระคัมภีร์หกข้อสุดท้ายของดาเนียลบทที่สิบเอ็ดถูกเปิดผนึก ณ การล่มสลายของสหภาพโซเวียต ความแตกต่างที่ว่ามิลเลอร์มองเห็นเพียงลัทธินอกศาสนาและอำนาจพระสันตะปาปา แต่มิได้มองเห็นโปรเตสแตนต์ผู้ละทิ้งความเชื่อ จะต้องได้รับความเข้าใจอย่างถูกต้อง จึงจะเข้าใจนิมิตแห่งแม่น้ำอูไลที่ถูกเปิดผนึกในปี 1798 ได้อย่างถูกต้อง.

เราจะดำเนินการพิจารณาเรื่องนั้นต่อไปในบทความถัดไป

“เราไม่มีเวลาที่จะสูญเสียไป ยุคแห่งความทุกข์ยากอยู่เบื้องหน้าเรา
โลกกำลังถูกปลุกเร้าด้วยจิตวิญญาณแห่งสงคราม อีกไม่นาน
เหตุการณ์แห่งความทุกข์ยากที่ได้กล่าวไว้ในคำพยากรณ์จะอุบัติขึ้น
คำพยากรณ์ในดาเนียลบทที่สิบเอ็ดได้เกือบจะบรรลุความสำเร็จครบถ้วนแล้ว
ประวัติศาสตร์จำนวนมากที่เกิดขึ้นในการทำให้คำพยากรณ์นี้สำเร็จจะเกิดขึ้นซ้ำอีก”

“ในข้อที่สามสิบ ได้กล่าวถึงอำนาจหนึ่งซึ่ง ‘อ้างข้อความจากข้อ 30 ถึงข้อ 36.’”

“เหตุการณ์ที่คล้ายคลึงกับที่พรรณนาไว้ในถ้อยคำเหล่านี้จะเกิดขึ้น” Manuscript Releases, เล่ม 13, 394.